

Jámbor Ildikó

A drótos tót

Lábas alján kerek folt
azt hiszed, hogy sohsem volt
Mikor az edény érték volt
Megfoldja a drótos tót.

Hátán van a ládikája
Bórszíjjal veszi vállára
Utcaszerte áll a bál:
emelt hangon kiabál!

Kicsi ember, füstös képű
Nagy zajjal jön, döngő léptű
Én a nagykapuban állok.
Piacról anyámra várok.

Félek tőle, pityergék
Attól tartok, elkerget
Vagy hátára vesz, elvisz
a kisgyerek mindent elhisz.

Horváth néni rossz fazékját
Egy- kettőre reparálja
Másoknak is megmutatja
Jó munkáját úgy kínálja!

Ócska szitát összedrótoz,
Barna néni rossz kaszrolyt hoz,
azt is menten megfoltozza,
a fazékját más is hozza.

Közbe-közbe kvaterkázna
Járda szélén körben állna
Nem beszél jól; „ázik-,ézik”
szlovák ember, az kiérzik

a beszédén, hiszen tót:
Felvidéki gyerek vót!
Anyu is kihoz egy lábost.
Megreparálná-e már most?

Ni, az alján van két lyuk!
„Mind a kettőt befódjuk”
Tényleg úgy lesz, beszegeli,
szerény bérét bezsebeli.

Útnak indul, kiáltozik
nyughatatlan, fáradozik:
„Kannát, lábast asszonyok,
azonnal megfótozok!”

Még sokáig félek tőle,
Kamrába bújok előle
De aztán a forró nyáron:
A kajszi érik az ágon

Lekvárt főzünk a lábosba,
a két foltos, takarosba.
Eszünkbe jut a drótos tót:
Hiszen ügyes mester vót!

Janus hívogató

Eddig nem írtál magyarul
Csezmicei János
Csak latinul verseltél,
s úzted a ditirambusokat
Megidéztél egy virágzó
mandulafát,
isteni berket
sok tornyú palotát,
s rigmusos várost.
Hirdetted azt is,
mint dicsóítik szerte
talentumos elméd!
Mindezt latinul!

Most szólalj meg végre
reppelj egy strófát, mert
innák szavaid
magyarhonban!
Kell egy hites
buzdító szó az ifjú
magyaroknak!
Szólalj meg végre
Pécs egykori dalnoka!
Posztolj egy strófát
Mozgasd meg a pandémiától
ellustult lelkeket itt.
Élednie kell e népnek
Győzni az időn,
Élni az életet!
Egymást szeretni
S bízni az Istenben
kinek te régtől
buzgó hírnöke vagy!